

EGLUTÈ

1978 SAUSIS

Sausis - Guochi

EGLUTĖ

1978 SAUSIS

TURINYS

- 3 AR TU?, J. Minelga
- 4 DOVANA, A. Vygantienė
- 9 MANO DRAUGAI, L. Trinkūnienė
- 10 TINGINIŲ KARALIUS, L. Dudėnaitė
- 14 GALVOSŪKIAI, L. Šalčiuvienė
- 17 AR ŽINAI?, J. Staškevičius
- 22 DARBELIAI, J. Zubinienė
- 24 ŠUNYS, I. Grigaitienė
- 28 VAIKU KŪRYBA

PIEŠINIAI

1978 m. viršeliai Marytės Barzdžiūtės iš Buenos Aires, Argentinų. Skyrių vinjetės Zitės Sodeikienės.

Kitos iliustracijos:

- A. Trinkūno — 3
- Z. Sodeikienės — 4, 5, 7, 8
- R. Lapšienės — 10, 12, 13
- E. Muliolienės — 17, 18, 19, 20, 21
- I. Grigaitienės — 25, 26, 27

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — L. Šalčiuvienė, pasakų — A. Vygantienė, muzikos — M. Mažeikaitė-Utz, darbų — J. Zubinienė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260.

AR TU?...

Jonas Minelga

O, žiema, žiemužė,
Sakyki, ar tu,
Kai viesulai ūžia,
Sukiesi ratu?

Per sniegą, per purų
Atbridusi čia,
Vaiduokliu už durų
Trankaisi nakčia.

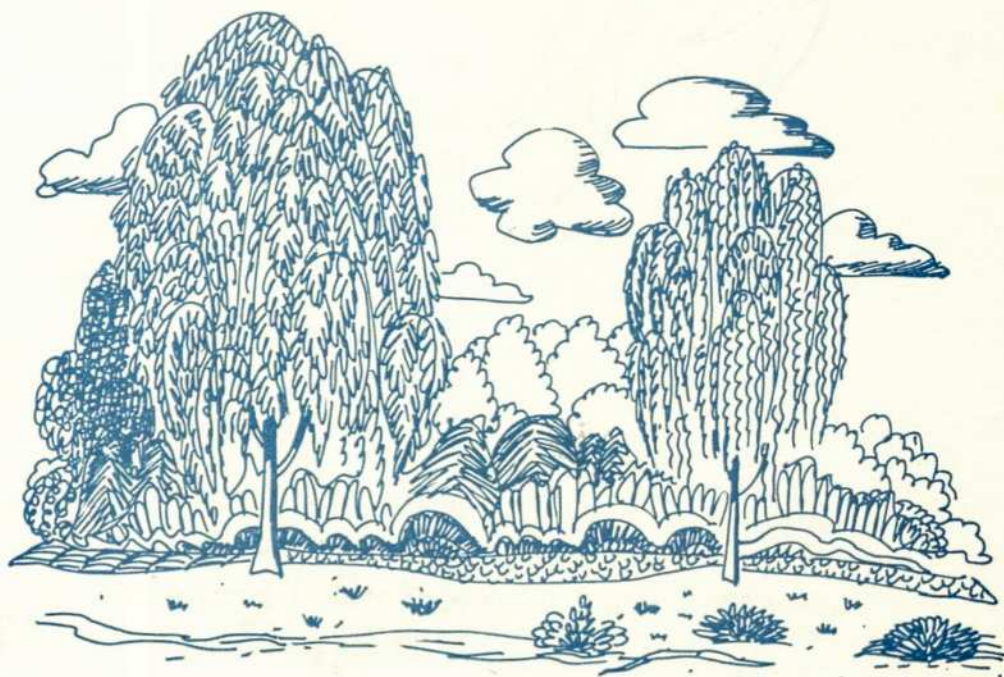
Mus išdaigom vėjo
Dienom raminau,
Kol rūkti pradėjo
Visi kaminai.

DOVANA

Austė Vygantienė

Vieną vasaros vakarą mažas, rainas katinėlis išėjo pasivaikščioti ir nebemokėjo surasti kelio sugrįžti pas savo mamytę. Dabar benamis katinėlis šiltomis vasaros naktimis miegodavo po lapuotais krūmeliais. Kitą dieną linksmutis šokinėdavo po pievutę, gaudydamas drugelius, vabalėlius ir vėjo pučiamus lapelius. Alkiui apraminti pasigaudavo pelytę. Taip buvo visą gražią vasarėlę.

Tačiau pradėjo dienos trumpėti, naktys ilgėti. Malonusis vėjelis virto žiauriu, šaltu vėju. Šalta pasidarė katinėliui. Norėdamas apsiginti nuo šalčio, įlindo jis į apleistą, suirusį garažą. Deja, ir ten šaltis skverbėsi per visus plyšius. Sušalęs, alkanas, nusiminęs tupėjo katinėlis garažo kampe.

Vieną rytą, iškišęs galvytę pro garažo plyšelį, pastebėjo keistą dalyką — iš dangaus krito maži, balti pūkeliai. Tie pūkeliai, užkritę jam ant kailiuko, tuoj pat tirpo.

Dar tokio dalyko katinėlis nebuvo matęs. Žiūrėjo, žiūrėjo, o baltieji pūkeliai krito ir krito visą dieną. Jie baltai padengė medžius, krūmelius ir tą pievutę, ant kurios dar taip nesenai linksmai šokinėjo.

Iš gretimo namo išbėgę vaikučiai džiaugėsi pirmuoju sniegu. Jie važinėjo rogutėmis, darė iš sniego nedidelius sviedinėlius ir juokdamies mėtė viens į kitą.

Pradėjo temti. Vaikučiai subėgo į namus. Alkanas katinėlis visą laiką tupėjo patvoryje po krūmais. Dabar ir jis liūdnai kiūtino į savo šaltąjį garažą. Užsoko ant palangės ir mato, kad gretimame name visi vaikučiai susėdę kambarių apie gražiai papuoštą eglutę. Židinio ugnelė švelniai šildo sušalusias vaikų rankas ir kojas.

Katinėlis primerkė akyles ir prisiminė, kaip gera ir malonu būdavo prisiglausti prie mamytės, kaip linksma būdavo žaisti apie ją. Suskaudo jam širdelę. Dabar jis čia vienas tupi — sušalęs ir alkanas.

Kitą rytą katinėlis buvo nerangus, sustingęs nuo šalčio ir nuo bado. Išbėgę vaikai pamatė nelaimingąjį, sušalusį katinėlį. Jiems pagailo jo. Kiekvienas jam tarė švelnų žodelį. Vyresnysis berniukas nubėgo namo ir greit grįžo su pilna maisto lėkšte. Jis pamažu artėjo prie katinėlio, ištiesęs ranką su lėkšte ir švelniai šaukdamas: "kac, kac, kac..." Katinėlis, nors ir labai išalkęs buvo, pabijojo jų ir nubėgo pasislėpti.

Vaikučiai suprato, kad katinėlis benamis, laukinukas ir bailus. Berniukas padėjo lėkštelę ant žemės ir visi vaikai nuėjo į kitą vietą žaisti. Katinėlis, būdamas vienas, atsargiai, ištiesęs kaklą prisiartino prie lėkštelės ir greit, net springdamas, viską suėdė.

Paėdęs, iš tolo žiūrėjo, kaip vaikai žaidžia, bet artyn priėti nedrįso.

Kas rytą vaikai išnešdavo katinėliui paėsti. Vis šnekindavo jį, bandydami priartėti, bet jis vis pabėgdavo.

Viena naktis buvo labai, labai šalta. Mažas katinėlio kūnelis virpėjo nuo šalčio. Jis jau buvo visai bejėgis, vos bepaėjo. Pasižiūrėjęs į vaikučių namus, pagalvojo, kaip jiems ten gera, šilta ir smagu.

Tuo metu berniukas išėjo, vienoje rankoje nešdamas maisto lėkštelę, o kitą ištiesęs paglostyti katinėlį. Šį rytą, berniuko nustebimui, katinėlis nebebėgo, leidosi glostomas. Tuomet berniukas pasilenkė, pakėlė sušalusį katinėlį ir, švelniai jam kalbėdamas, nusinešė į namus. Visi vaikai jį apspito. Kiekvienas norėjo nors truputį jį paglostyti. Katinėlis baimingai prisiglaudė prie berniuko. Leidosi būti glostomas ir, truputį palaukus, pradėjo patenkintas garsiai murkti. Vaikučiai padarė jam batų dėžutėje minkštą lovele. Atnešė skanaus, šilto pienelio.

Katinėlis, atsipeikėjęs nuo šalčio ir baimės, apsidairė ir pagalvojo: gera ir malonu šiuose namuose gyventi. Jis gavo pačią geriausią dovaną: šiltus namelius ir geras vaikų širdes.

MANO DRAUGAI

Lina Trinkūnienė

Iš mokyklos greit skubu,
Kiek tik kojos neša.
Laukia juk krūva darbų —
Ketvertas mielų draugų.

Katinėlis mano Miau,
O šunelis — Sargis.
Kur einu ir kur sustoju,
Visad pinasi po kojom.

Dar vištelė Kar-kar-kar,
Gaidys — Ka-ka-rie-ku
Kieme kapstosi sliėkų —
Po lietaus slidžių, riebių.

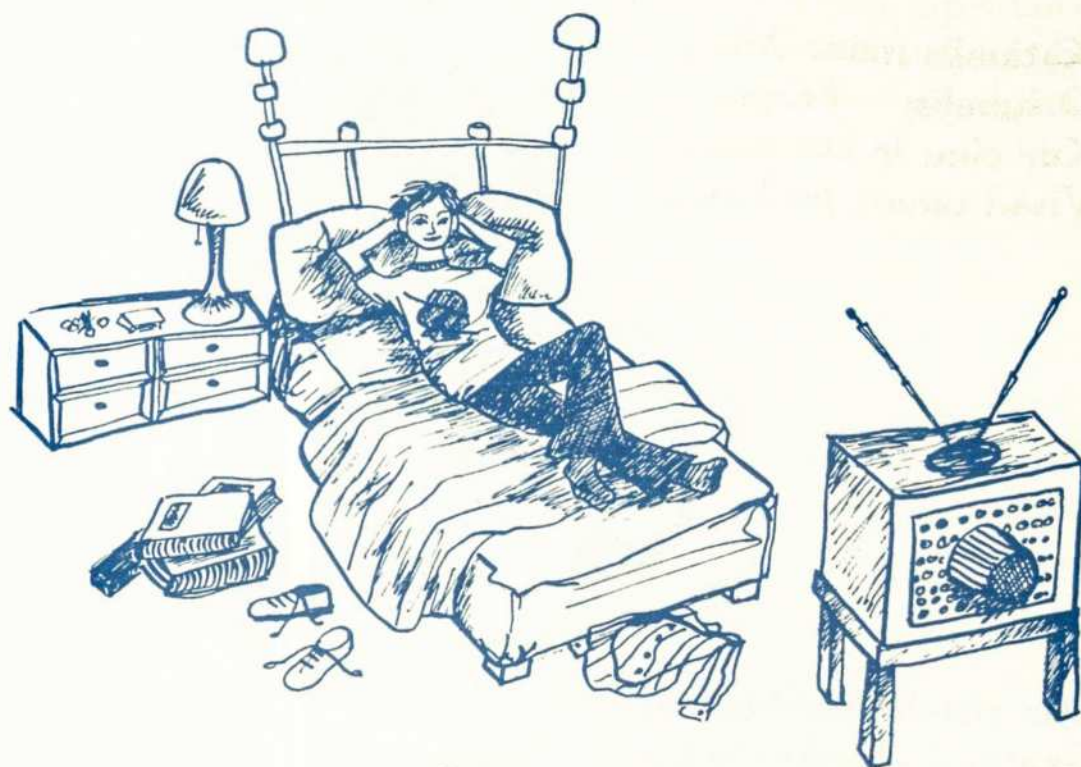
Kai prie vartų prieinu,
Visi tuoj atbėga:
— Ka-ka-rie-ku ir Miau-miau,
Jūsų taip pasiilgau!

TINGINIŲ KARALIUS

Lidija Dudėnaitė

Gyveno kartą berniukas, kuris neklausydavo mamytės nuolatinių prašymų:

- Petriuk, surink savo žaislus!
- Petriuk, paruošk pamokas!
- Petriuk, išnešk šiukšles!

Petriukas visados priešindavosi tėveliams ir mokykloje mokytojams. Jo draugai jį pradėjo vadinti tinginiu. Einant namo iš mokyklos, Petriukas dažnai girdėdavo:

— Petrai, tinginy! Manęs pagauti negali!

Taip šaukdavo vaikai. Petriukas pamėgo tinginio vardą ir juo didžiavosi.

Vieną dieną, grįžęs iš mokyklos, Petriukas kaip paprastai, numetęs knygas, įjungęs televiziją, ir ant lovos atsigulęs, žiūrėjo savo mėgiamiausią programą.

Staiga Petriukas išgirdo piktą, storą balsą.

— Petrai, tinginy! Manęs klausyti tu turi!

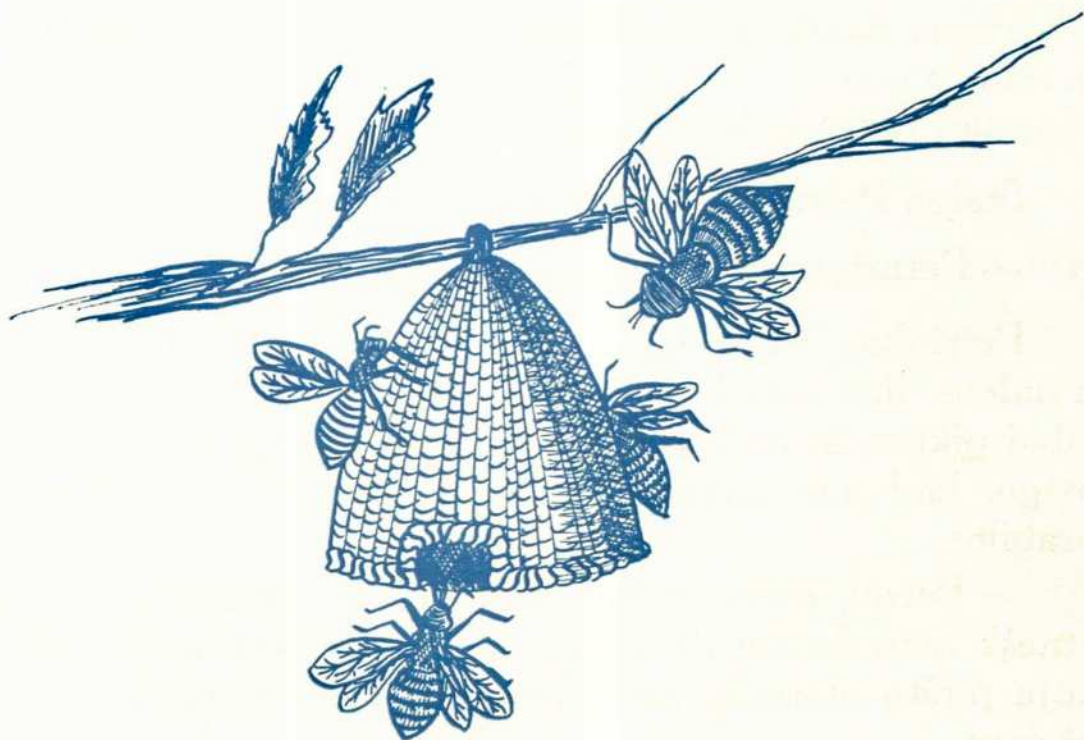
Petriukas išsigandęs atsisėdo. Žiūri, kad netoli jo guli didelis, ilga barzda ir ūsais milžinas. Jis buvo storas ir labai piktos išvaizdos. Tai buvo tinginių karalius, kuris mėgo, kad jam tarnautų vaikai tinginiai. Vėl milžinas prabilo:

— Petrai, šiame miške man karšta. Bėk ir pagavęs atnešk man dešimt drugių, kad jie, ant kiekvieno mano kojų pirštų atsisėdę, savo sparneliais plasnotų ir mane vėsintų.

Petras net nepagalvojo priešintis šiam baisiajam su-tvėrimui. Tuoju metu nubėgo pakalnėn ir pradėjo ieškoti drugių. Pievoje ramiai skraidė drugeliai nuo vieno žiedelio prie kito. Petriukui buvo net gaila juos pagavus nešti pas tokį piktą milžiną. Gerai, kad buvo užsidėjęs kepurę. Ją panaudojo kaip tinklą drugiams gaudyti. Sušilęs, pavargęs, pagaliau nunešė milžinui, ko prašė. Atsisėdęs ant kelmo, ilsėjosi, kai milžinas pareiškė kitą prašymą:

— Petrai, aš esu išalkęs. Surask 25 biteles, kad jos man saldų medų neštų ir į burną lašintų.

Berniukas susiėmęs galvelę, begalvodamas, kur jis ras tiek bičių ir kaip jas sugaus, pradėjo eiti per pievą. Žiūri, kad netoli avilys, aplink kurį skraido nemažai bičių. Vėl naudodamas savo kepurę kaip tinklą, gaudė biteles. Jas nunešė milžinui per keletą sykių. Darbščios bitės milžinui patiko. O Petriukas taip pat stebėjosi jų darbu.

— Kol man bitelės medų neša, surask man tuziną varlių, kad jos tokios šaltos, susėdusios ant mano liežuvio, mane gaivintų, — vėl tinginių karalius uždavė darbo.

— Radus prūdą ar balą, rasčiau ir varlių, — galvojo Petras.

Priėjus balą, kilo Petrai kitas rūpestis. Kur dėti dvyliką varlių? Petras pradėjo jas gaudyti ir kišti į kišenes. Bet visa dvylika į kišenes netelpa! Nusiavęs batus, Petras kelias varles į juos sudėjo ir pradėjo basas eiti pas milžiną.

Saulės spinduliai buvo labai šilti. Priėjęs didelį medį, Petras atsisėdo pavėsy pasilsėt. Jį apėmė snaudulys ir jis užmigo. Per miegą berniukas užgirdo kažką ateinant.

Gal tinginių karalius užpykęs jo ieško? Pravėręs akis pamatė, kad mamytė ima jam nuo kojų batukus ir ramiu balsu sako:

— Miegok Petriuk, ššššš... Kodėl taip vartais? Ar sapnavai ką?

— O, mamyte! Eisiu savo žaislus susirinkti ir savo kambarį susitvarkysiu!

Mamytė nustebo.

Nuo tos dienos Petriuko niekas nebevadino tinginiu. Jis viską pats laiku atlikdavo. Jis nenorėjo tapti tinginiu kaip milžinas, ir bijojo jį vėl sapnuoti.

paruošė L. Šalčiuvienė

I

Panašumai ir skirtumai

Kaip eglė ir pušis panašios?

Kaip eglė ir pušis skirtingos?

Kaip sausainis ir pyragaitis panašūs?

Kaip jie skirtingi?

Kaip bliūdas ir ašotis panašūs?

Kaip jie skirtingi?

II

Šliurė ir kepurė parašė rūbų sąrašą, tik labai sumaišė raides. Ar galite atitaisyti?

1. Š M N A K R I I A I
2. N E Ė S L K
3. J K S O Ė N I
4. R Ū P Ė E K
5. K A L I Š A S
6. Z G K A E T U S M
7. K A S R V A Š
8. S S I A O N J
9. T A L P A S
10. Š R I P S T E N I

III

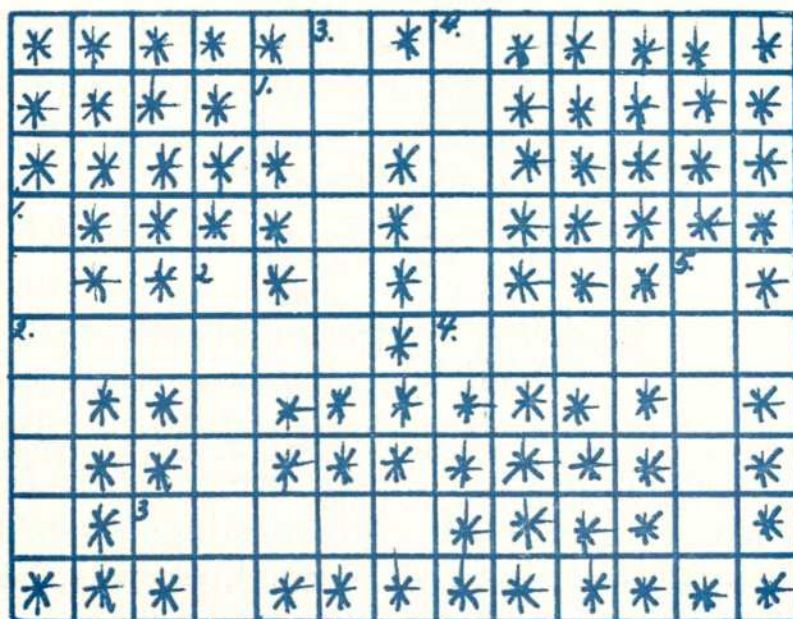
Sausio galvosūkis

Skersai:

1. Sniego audra.
2. Žiemą upeliai
3. Vasarą žalia, žiemą
4. Amerikoje šalčiausias metų mėnuo.

Išilgai:

1. Sniego senis laiko
2. Tvoros atsidaro.
3. Kada malkos dega, dūmai
4. Židinyje deginam
5. Namus vasarą vėsina, žiemą

IV

Kuriame kambaryje savo namuose rastumėt šiuos da-
lykus?

grūzdintuvą
lėkštę
keptuvę
patefoną
sinką
dantų šepetuką

V

Pagalvokite arba padažykite!

Jeigu sumaišysite dvi spalvas, kokią trečią spalvą gausite?

Raudona ir geltona bus
Raudona ir mėlyna bus
Raudona ir balta bus
Raudona ir žalia bus

Galvosūkis: Skersai — 1. pūga, 2. užšala, 3. balta, 4. sausis. Išilgai —
1. šluota, 2. vartai, 3. rūksta, 4. malkas, 5. šildo.

Rūbų sąrašas: 1. marškiniai, 2. kelnės, 3. kojinės, 4. kepurė, 5. šalikas,
6. megztukas, 7. švarkas, 8. sijonas, 9. paltas, 10. pirštinės.

AR ŽINAI?

KAIP ŽINOM, KAD DIEVAS YRA

kun. Jonas Staškevičius

VYTAS: Mama, mama! Darius sako, kad aš negaliu žinoti, ar Dievas yra!

MAMA: Kas gi yra, Vytuk? Ko taip šauki?

VYTAS: Darius sakė, kad negalima žinoti, ar Dievas yra.

MAMA: Dariau, kodėl tu jam taip sakei?

DARIUS: Užtai, kad Dievo mes negalim matyti. Pats kunigėlis man sakė.

INDRĖ: Taip, Mama, aš irgi girdėjau. Pats kunigėlis sakė...

MAMA: Bet ar jis sakė, kad negalima žinoti, ar Dievas yra?

DARIUS: Ne, jis to nesakė. Bet sakė, kad Dievas neturi nei rankų, nei kojų, nei galvos...

INDRĖ: (Juokdamasi) Jis nieko neturi!..

MAMA: Na, gerai, vaikučiai! Kunigėlis sakė, kad mes Dievo negalim matyti. Bet mes galim žinoti, ar Dievas yra net Jo nematę. Ar norėtumėt, kad paaiškinčiau, kaip galima žinoti, kad Dievas yra?

DARIUS,

INDRĖ,

VYTAS: Taip, Mama!

MAMA: Gerai. Atsimenat, kai praeitą vasarą atostogavom prie ežero?

DARIUS,

INDRĖ,

VYTAS: Taip, Mama! Atsimenam!

MAMA: Prisimenat, kaip paežery iš ryto atsikėlę, rasdavom visokių pėdsakų smėlyje?

DARIUS,

INDRĖ,

VYTAS: Taip.

MAMA: O kokių pėdsakų radom?

DARIUS: Šuniuko.

INDRĖ: Katytės.

VYTAS: Tėtė sakė, kad mažičiai pėdsakai buvo voverytės, ar kokios nors pelės. . .

MAMA: O ar tie pėdsakai patys pasidarė?

DARIUS: Aišku, kad ne!

MAMA: Kas juos padarė?

INDRĖ: Tie gyvuliukai, kurie ten bėgo.

MAMA: Ar matėt, kaip tie gyvuliukai bėgo?

VYTAS: Ne.

MAMA: Na, tai kaip žinot, kad tie gyvuliukai, o ne kas kitas tuos pėdsakus padarė?

DARIUS: Užtai, kad aš esu matęs anksčiau, kaip šuniukas ir katytė pėdsakus padaro.

INDRĖ: Aš irgi!

VYTAS: Ir aš!

RIMAS: Mama, aš mačiau ir kaip pelytė pėdsakus padaro!

MAMA: Na, matot! Mes galim sužinoti, kad gyvuliukai ten prabėgo iš jų paliktų pėdsakų, nors tuo metu gyvuliukų ir nematom. Ar jūs nemanot, kad galim panašiai sužinoti ir apie Dievulį?

DARIUS: Aš nemanau.

MAMA: Kodėl?

DARIUS: Dievas kojų neturi, tai kaip mes galim pamatyti Jo pėdsakus?

Vytas: Taip, Mama. Kaip mes galim pamatyti Jo pėdsakus, jeigu Jis kojų neturi?

MAMA: Gerai, Dariuk, Dievas kojų neturi, bet yra visokių dalykų pasaulyje, kurie kojų neturi, o vistiek kokius nors ženklus palieka. Atsimenat, kai mes maudėmės ežere ir pro šalį praplaukė motorinis laivas?

VYTAS: Taip, buvo labai smagu: tokios didelės bangos!

MAMA: Matote, laivas praplaukdamas paliko bangas. O kai automobilis pravažiuoja, matėt kokios vėžės lieka.

DARIUS: Taip, bet traktoriaus vėžės dar didesnės.

MAMA: Taip, traktoriaus dar didesnės. Tai dabar matot, kad tie daiktai, kurie kojų neturi, palieka kitokius ženklus, kurie mums rodo, kad jie ten buvo. Kadan gi Dievas kojų neturi, tai ir Jo pėdsakai, Jo ženklai yra kitokie. Tik pažiūrėkit į dangų: dieną saulė šviečia, o naktį — pilna žvaigždžių, mėnulis... Visi tie dalykai — tai Dievo pėdsakai! Žemėje irgi pilna Dievulio pėdsakų: medžiai, žolė, paukščiai, žvėrys, gyvuliai, žmonės...

INDRĖ: Mama, ar ir aš Dievo pėdsakas?

MAMA: Taip, Indrute, ir tu. Mes visi esame Dievo Pėdsakai — Jo nematomų kojų ir rankų nuospaudos. Dievas viską sukūrė, todėl visi kūriniai yra Jo pėdsakai.

DARIUS: Jeigu mes matom danguje mėnulį, galim sakyti, kad jį Dievas padarė, kaip ant smėlio pėdsakus padarė šuniukas, katytė ar voverytė!

MAMA: Teisingai!

VYTAS: Mes galim žinot, kad Dievas yra, nes Jis paliko daug pėdsakų?

MAMA: Taip, vaikučiai.

Ši vakarą sužinojom, kad:

- * galim sužinoti ar Dievas yra, nors Jo ir nematom
- * apie Dievą sužinom iš Jo pėdsakų, kuriuos Jis paliko, kurdamas pasaulį
- * Dievo pėdsakai yra: saulė, mėnulis, žvaigždės, medžiai, žolė, gyvuliai, žvėrys, žmonės, žemė, visas pasaulis.

paruošė J. Zubimienė

BARŠKALAS

Ko reikia:

1. Dviejų popierinių puodukų
2. Klijuojamos juostos (masking tape)
3. Džiovinėtų žirnių arba pupų.

Kaip padaryti:

1. Įdėti žirnių į vieną puoduką.
2. Suklijuoti abu puodukus vieną su kitu.
3. Barškala gali papuošti spalvotais dažais arba nuspalvoti spalvomis. Tai gera dovana mažam vaikučiui!

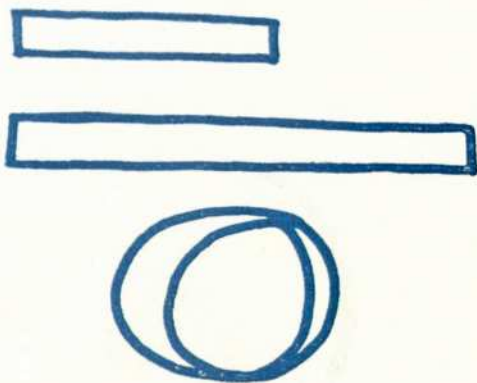
RATŲ SKULPTŪRA

Ko reikia:

1. Kartono (ne labai storo)
2. Žirklių
3. Klijų.

Kaip padaryti:

1. Iškirpk iš kartono įvairaus ilgio siaurų juostelių.
2. Suklijuok juosteles į ratukus.
3. Ratukus sudėk vieną prie kito, kad išeitų kas nors įdomaus, pvz. vikšras.

SPYRUOKLĖ

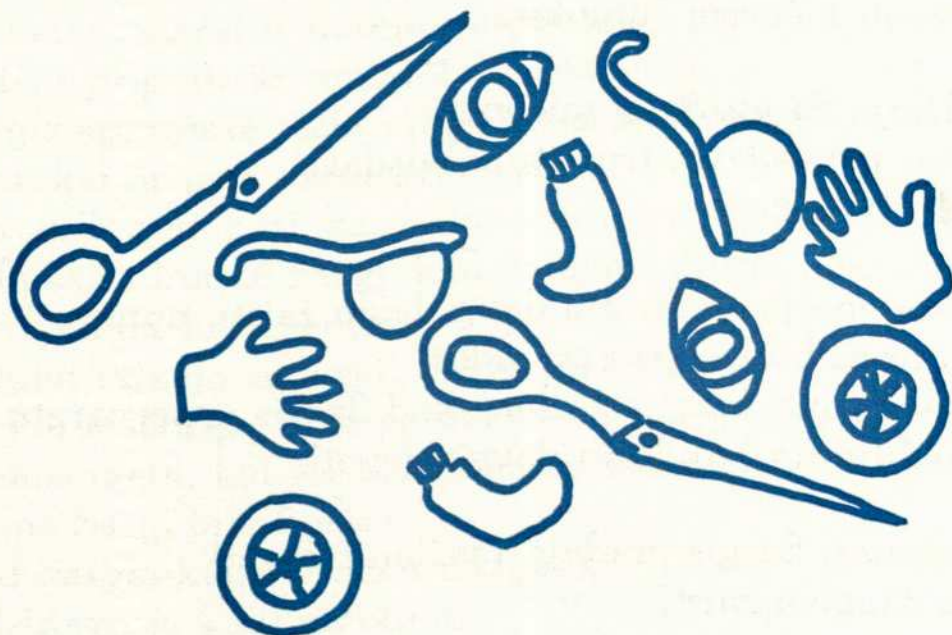
Ko reikia:

1. Popieriaus
2. Žirklių
3. Pieštuko.

Kaip padaryti:

1. Iškirpk keturkampį iš popieriaus lapo.
2. Vidury padaryk tašką. Aplink tašką apvesk daug ratų.
3. Žirkklėmis kirpk pagal savo nubrėžtas linijas. Iškratyk.

SUPORUOK! Kas prie ko tinka?

ŠUNYS

Irena Grigaitienė

Šunų yra visokių rūšių ir visokių dydžių.
Jų yra didelių ir mažų.
Yra ilgaplaukių ir trumpaplaukių,
kudlotų ir lygiaplaukių.

Arūnui patiko maži, trumpaplaukiai šuniukai.
Nuvažiavęs į gyvulių krautuvę, Arūnas išsirinko Sargį.
Tėtis užmokėjo pinigus, ir jie grįžo namo
su dviem mėnesių šuniuku.

Pradžioje Sargis daug miegojo.
Dažnai pabUSDavo, truputį pažaisdavo
ir vėl užmigdavo.

Arūnas norėjo su Sargiu daug ilgiau žaisti, norėjo,
kad Sargis būtų ilgiau pabudęs.
Jis turėjo būti labai atsargus, kad Sargis nepervargtų
ir todėl turėjo jam leisti daug miegoti.

Augdamas, Sargis pradėjo mažiau miegoti
ir vis daugiau žaisti.

Arūnas išmoko Sargį išmaudyti.
Maudė mažoj vonelėj ir beveik šaltam vandenyje.
Vandens jis daug nenaudojo.

Pirmas maudymas Sargiui labai nepatiko.
Jis daug taškėsi ir norėjo pasprukti.
Vėliau priprato ir maudomas nesipriešino.
Sargis apkramtė tėčio mėgiamiausią šliurę.
Šuniukai mėgsta viską kramtyti.
Juos reikia mokyti, kas galima kramtyti ir kas negalima.
Arūnas sudraudė Sargį, kad daugiau šliurių nekramtytų.
Davė kaulą kramtymui.
Sargiui reikėjo sudaryti dienos tvarkę.
Iš ryto atsikėlęs, Arūnas išvesdavo Sargį pasivaikščioti.
Dienos metu, kai Arūnas būdavo mokykloje,
mama Sargį prižiūrėdavo.
Kad Sargio kailis gražiai blizgėtų,
reikėdavo jo kailį iššukuoti.

Vieną dieną mama su Arūnu nuvežė Sargį pas veterinarijos daktarą. Tai yra šunų ir kitokių gyvulių daktaras. Veterinorius atydžiai apžiūrėjo Sargį ir įleido jam adatą su skiepų vaistais.

Skiepai apsaugo šunis nuo kai kurių ligų. Arūnui buvo gaila Sargio, kai adatą gavo. Arūnas labai mylėjo savo Sargiuką.

Kartą kaimynų vaikai pradėjo šaltaugnius sprogdinti. Garsas sargį labai išgązdino, nes šunų ausys labai jautrios garsams — daug jautresnės, negu žmonių ausys.

Arūnas apsaugojo Sargį, nuvesdamas jį į sklepą,
kur sproginėjimų nebuvo girdėti.

Atėjo Sargio gimtadienis.

Arūnas jam nupirko didelį kaulą dovanų.

Pagaliau Sargis suaugo.

Dabar jau daug nemiegodavo ir labai mėgdavo žaisti su Arūnu.

Jis buvo gudrus ir paklusnus šunelis.

Arūnas mylėjo Sargį, o Sargis Arūną.

Arūnas saugodavo Sargį, o Sargis Arūną.

Arūnas ir Sargis tapo neišskiriamais draugais.

KIŠKUČIO NUOTYKIAI

atpasakojimas

Rūta Sadauskaitė, 11 m.

Hamilton, Canada

Kartą tupėjo kiškutis prie upelio ir žiūrėjo į savo atvaizdą vandenyje. Argi jis negražus?... Kailiukas švelnus kaip šilkas, uodegytės galiukas toks baltas, kad net švyti. Atstriksėjo triušis. Jis buvo blogam ūpe ir burbtelėjo kiškučiui:

— Kas per kojos! Ne kojos, o tikri pagaliai!

Kiškutis žvilgt į savo užpakalines kojas. Triušio teisybė: kad jau ilgos, tai ilgos.

— Kuriam galui man tokios ilgos kojos? — pyko kiškutis.

Liana, 7 m., Toronto, Canada

Jis nušokavo į kopūstų daržą. Vos tik krimstelėjo vieną lapą, kai staiga iš urvo išlindo peliūkštis.

— Kiškis — mažytis, ilgos kojytės! — šaipėsi peliūkštis.

Kiškutis dar labiau supyko. Nė kopūsto nebenori. Prišokavo pievelę. Žiūri — išdidus fazanas vaikštinėja.

— Gal tu žinai, kodėl mano kojos tokios ilgos? — paklausė kiškutis.

— Pabandyk smėlį kasti. Aš tau parodysiu kaip, — tarė fazanas ir kad pažėrė smėlio. Vargšelio kiškučio net akys pilnos buvo. Ir kiškutis pabandė smėlį kasti, bet negalėjo, nes jo kojos buvo per ilgos.

Staiga jis išvydo kirminą — šimtakoį. Pažiūrėjo į jį ir pagalvojo: Šitas daug kojų turi, tikrai žinos.

— Ar tu žinai, kodėl mano kojos tokios ilgos? — paklausė kiškutis.

— Kas man darbo! — piktai atsakė kirminas. — Aš rūpesčio gana ir su savom turiu!

Paskui kiškutis paklausė žuvį tvenkinyje.

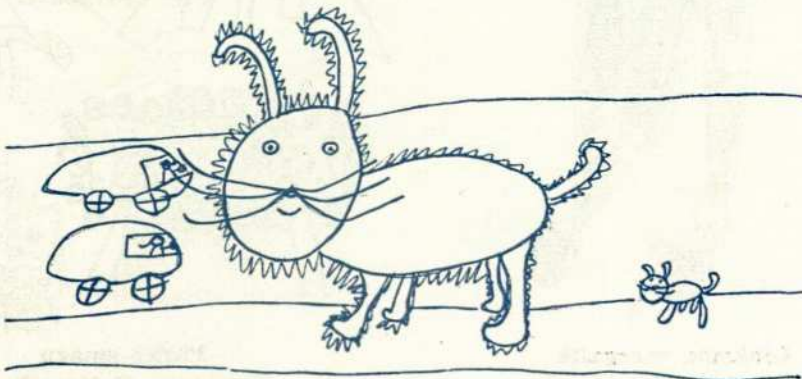
— Aš nežinau, — atsakė žuvis ir apsivertė ore.

Tada kiškutis nubėgo pas traktorių, stovintį lauke.

— Traktoriau, traktoriau. Tu žinai, kas dedasi laukuose, kaimuose ir miestuose. Pasakyk man, kodėl mano kojos tokios ilgos, — tarė kiškutis.

Traktorius sutraškėjo, atsiduso ir tarė:

— Negaliu tau atsakyti, nes kojų neturiu, tik ratus.

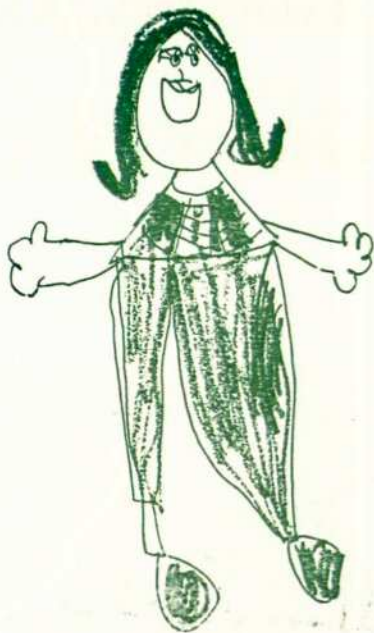
Elysa Geraitė, 7 m., Toronto, Canada

Iš krūmų išlindo lapė gudruolė — smailas snukutis, ilgas liemuo, uodega pasipūtusi. Kiškutis išplėtė akis ir paklausė:

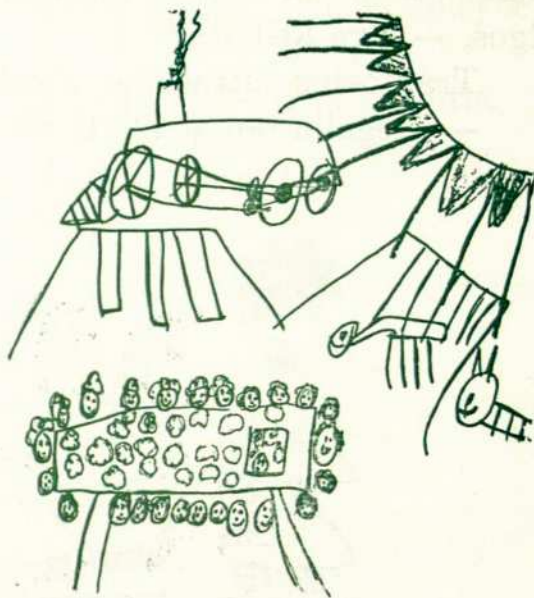
— Miela lapute, kodėl mano kojos tokios ilgos?

— Na ir gardus kasnis pakliuvo... — apsilaižė lapė. O kiškučiui tarė: — Ateik arčiau, aš tau į ausį pasakysiu.

Kai kiškutis buvo jau visai arti, lapė iškišo savo nagus. Kad pasileido jis bėgti! Kiškutis su savo ilgomis kojomis buvo greitesnis už lapę. Dabar jis sužinojo, dėl ko jam buvo duotos ilgos kojos ir džiaugėsi.

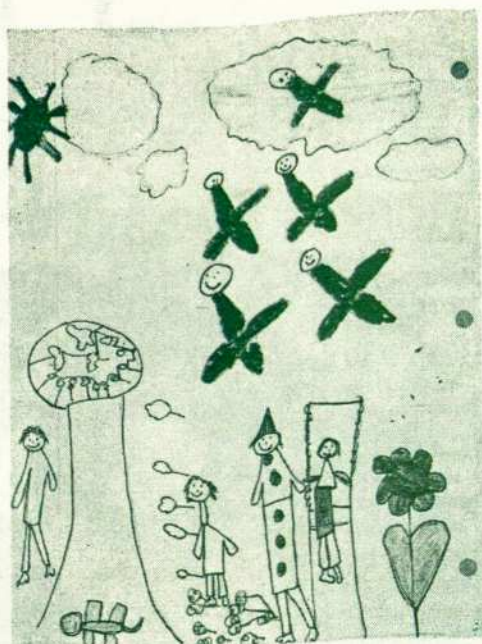
Linksma mergaitė
Monika Currier, 4½ m.
Hawaii

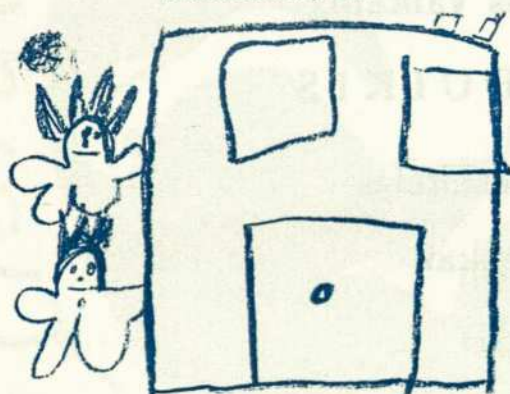
Parke smagu
Kristopas Galius, 7 m.
Toronto, Canada

I bažnyčia
Dailė Grigaitytė, 5 m.
Northbrook, Ill.

Iškyla
Vida Dirmantaitė, 6 m.
Toronto, Canada

Indėnai
Antanas Kulys, 5½ m.
Brooklyn, N.Y.

paveikslų paroda

Draugai
Lina Grigaitytė, 9 m.
Northbrook, Ill.

Karalaitė darželyje
Audra Baleišytė, 4½ m.
Orland Pk., Ill.

ALP178
Larch.

PLOKŠTELĖ

mažamečiams vaikams

ZUIKIS PUIKIS

trumpas pasakėlės

eilėraštkai

dainelės

Kaina — \$6.00

Įsigykite iš leidėjų šiuo adresu:

Zuikis Puikis

% Grigaitis

3990 Gregory Drive

Northbrook, Illinois 60062

312—296-3809

Su užsakymu prisiųskite ir \$6.00.

92. 311.175